

10.YIL
ÖZEL
BASKISI

—
Roman
—

GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU

Kral Kaybederse

343.000 ADET

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara’da dđnyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakóltesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi’nde önce asistan, daha sonra da öğretim görevlisi olarak on yıl görev yaptı.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve yaygınlaştırabilmek amacıyla, Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul’un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön*, *Kral Kaybederse*, *Camdaki Kız*, *Hayatın Sesi*, *Kırmızı Pelerin* ve *Görünmeyen Kadınlar* adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan “İstanbul Gelin”, “Doğduğun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” “Camdaki Kız” ve “Yalı Çapkını” adlı televizyon dizileri büyük kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. “İstanbul Gelin” adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy Ödülü’ne aday gösterildi.

2021-2023 yılları arasında *Hürriyet* gazetesinde haftalık köře yazıları da yazan Budayıcıoğlu’nun 2020’de *Madalyonun İçi* adlı kitabı Yıldız Teknik Üniversitesi tarafından “Yılın Kitabı” ödölüne layık görüldü. Budayıcıoğlu yine aynı yıl, Medipol Üniversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” ödölünü aldı. 2021’de Hacettepe Üniversitesi’nce yılın en iyi yazarı sečilerek “3. Kristal Geyik” ödölünün sahibi oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin 2021 yılı Sosyal Medya Ödülleri’nin yazarlık dalındaki ödölü yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi. Yeditepe Üniversitesi “Dilek Ödülleri”nin 9’uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki çocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığı görevini sürdürürken, bir yandan köşe yazarlığını ve televizyonlarda yayımlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını yürütüyor, bir yandan da gerçek yaşamlardan yola çıkarak yazdığı hikâye ve romanlarını yayımlamaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgulserenb@madalyonklinik.com

www.instagram.com/drgbudayicioglu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Madalyonun İçi
Görünmeyen Kadınlar
Günahın Üç Rengi
Kırmızı Pelerin
Hayatın Sesi
Hayata Dön
Camdaki Kız

KRAL KAYBEDERSE

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu
Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk 330.000 adet / Remzi Kitabevi, Şubat 2015
Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-6162-01-3
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kral Kaybederse

Gülseren Budayıcıoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Hayatın içinde beni hiç yalnız bırakmayan,
sevgi ve sıcaklıklarıyla hep yanımda olan,
en değerli varlıklarım YAĞMUR ve HASAN'a

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK KİTAP

Önsöz

Sevgili Okurlarım,

Kral Kaybederse, benim en sevdiğim kitabım, çünkü bu kitap hayatımın en zor günlerinde yazıldı. O günleri hatırladıkça hâlâ içim sızlıyor.

Kafam çok karışık ve ruhum sıkıntılar içindeydi. Eşimi kaybedecek olmak beni çok korkutmuş, moralimi çok bozmuştu. Her şeye rağmen dimdik ayakta durmam gerekiyordu, çünkü başta çocuklarım olmak üzere herkes ayakta durma gücünü benden alıyordu.

İşte o çok hüzünlü günlerin gecelerinde, herkes yattıktan, ev karanlığa ve sessizliğe büründükten sonra masamın başına oturur, yazardım. Yazmak benim için o zamanlar terapi gibiydi. Hem Kral'ı hem de kendimi anlatıyordum kitapta. Kral'ın terapisti ben, benim terapistim de siz sevgili okurlarımdı. Yaşadıklarımı sizlerle paylaşıyordum. Haftalar, aylar, hatta yıllar geçiyor ama kitabı bir türlü bitiremiyordum. Eşimi kaybettiğim dönem zaten kitabın başına uzun süre oturamadım.

Bir yandan da kitabın ilk yayıncısı Remzi Kitabevi beni sık sık arayarak sıkıştırıyor, dosyayı bir an önce teslim etmemi bekliyordu. Yine oturdum çalışmanın başına, bir süre yazmaya uğraştım ama yazamadım. İşte tam da o sıralar bir gün Kenan Baran'dan gelen acı haber ve elime tutuşturulan anı defteriyle şaşkına döndüm, çünkü kitabı zamanında bitirip gönderebilsem bu kitap böyle olmayacak, eksik kalacaktı.

Hani derler ya, her şeyin bir zamanı vardır, bazı şeyler zamanını bekler diye, gerçekten de kitap zamanını beklemiş. O anı defterini okuduktan sonra birkaç haftada kitabı bitirip yayınevine yolladım.

Şimdi aradan uzun yıllar geçti. Acılar yıprandı, hayat bambaşka kapılar açtı bana. Yalnızlığımı yepyeni yollarda koşarak unutmaya çalışıyorum. Ve kitap on yıl sonra bu sefer de Doğan Kitap tarafından yeniden basılıyor.

Kral'ın hikâyesi yaşarken beni, yazdıktan sonra da siz sevgili okurlarımı çok etkiledi.

Kitap çıkar çıkmaz sevgili kadınlarımızdan bana mesaj yağmaya başladı. Her bir mesajın içinde bolca acı ve gözyaşı vardı. Kadınlarımız, benim tahmin ettiğimden çok daha fazla ve çok derinden etkilendiler bu kitaptan. Ve anladım ki, bu hikâye aslında kadınlarımızın ortak hikâyesiydi. Hemen hepsinin ya hayatına ya da hayallerine bir kral girmiş, yüreklerinde derin bir sızı bırakmadan da çıkmamıştı.

İşte o kadınlardan biri kitabı okurken neler hissettiğini şöyle anlatıyordu: “Kitabın ilk bölümünde her sayfayı çevirdiğimde en galiz küfürleri, en acımasız bedduaları ettim adama, sonra öfke okları yön değiştirdi ve yavaşça bana döndü. Kendimi anladıkça, kadınca zaafılarımı gördükçe içim burkuldü ve ufaktan ağlamaya başladım. Gözlerimden akan yaşlar Kral için değildi, kendi halime ağlıyordum. Affetmek için önce anlamak, sonra da ağlamak gerekiyormuş. Kitap biterken hem Kral'ı affettim hem kendimi. Okuduğum Fatihalar hem Kral hem de artık tarihin sayfalarına gömdüğüm eski ben içindi. Meğer krallar nasıl da uyutmuşlar bizi... Uyan ey gözlerim, uykudan uyan dedim ve bir daha uyumamak üzere uyandım.”

Kitabı okuyan kadınlarımızın her biri kendi hayatındaki kralla ilişkisini yeniden gözden geçirdi ve bunu benimle paylaştı. O kralları tahttan indirirken hem kendi iradeleriyle kaderlerini değiştirmenin hazzını yaşadılar hem de koca bir meydan savaşından galip çıkmış bir komutan gibi hissettiler kendilerini.

Bana ulaşamayanlar ya eşlerine ya da sevgililerine kitabı zorla okuttular. O erkeklerin bazıları randevu alıp bana geldi. Odama girdiklerinde “Böyle de kitap yazılır mı, bu kral denen adam casus mu, köstebek mi, her şey herkese anlatılmaz ki...” der gibi, öfkeli bakıyordu gözleri ama sonra kendileri de kimseye anlatılmayanları benimle paylaşma zarafetini gösterdiler.

Kadınlarımız kitaptan o kadar etkilendiler ki, kimi okumayanlara hikâyeyi bütün ayrıntılarıyla anlattı kimi de en sevdiklerine bu kitabı hediye ederek okumalarını sağladı.

Hep birlikte gördük ki, biz kadınlar kendini kral zanneden erkeklerden çokça etkileniyor, hemen kapılıyor ve onlardan kopmak istemiyoruz, çünkü aşk dediğimiz şey her neyse, bize bu harika duyguyu en iyi bu tür erkekler yaşıyor. Hatta bu aşka kapılıp ayrılık mı ölüm mü diyenlerimiz bile var.

Bizi el üstünde tutan, bir dediğimizi iki etmeyen, çocuklarımıza iyi bir baba, bizlere sadık birer koca olacak adamlar dururken, neden kendini kral zanneden erkeklere âşık olduğumuzu hiç sormuyoruz kendimize. İşte bu hikâyeye tam da bunu anlatıyor kadınlarımıza. Yani bizi bize anlatıyor.

Bu kitap yayımlandıktan sonra bana ulaşan mektuplardan birini sizlerle de paylaşmak istiyorum. Bakalım sizler de kitabı okuyunca benzer şeyler hissedecek misiniz?

Merhaba Gülseren Hanım,

Ben 35 yaşında, çalışan bir kadınum. Yüksek makine mühendisiyim. Eşimle sınıf arkadaşydık, beş yıl arkadaşlık ettikten sonra evlendik. Birbirimizi çok seviyor ve çok güveniyorduk.

İş hayatı insanı yıpratıyor. İkimiz de çok yoğun çalıştığımız için çocuk sahibi olmayı bir süre erteledik. Bu arada beraber bir şirket kurduk. İş seyahatlerine benden çok eşim gidiyordu. Doğal olarak o benden daha çok yoruluyordu.

Bir süre sonra eşimle ilişkimizde bir farklılık başladı. Tam olarak ne olduğunu anlamadım ama kadınca bir his içimi huzursuz ediyordu. Buna rağmen ondan şüphelenmek hiç aklıma gelmedi. Ben ne olursa olsun eşime sonuna kadar bağlılık ve sadakat gösteriyorsam, eşimin de aynen böyle yaptığını düşünüyordum.

Derken bir gün durumun hiç de benim düşündüğüm gibi olmadığını hayat bana gösterdi. Eşime o kadar güveniyordum ki, inanın bana ben bu işin peşine hiç düşmemiştim. Belki de bilin-

çaltım bazı şeyleri görmeyi, bilmeyi istemedi. Dedim ya, hayat sonunda olayı tüm çıplaklığıyla önüme düşürdü. Meğer eşim bir yıldır bir başka kadınla berabermiş.

Günlerce, aylarca ağladım. Çok tuhaf ama böyle olduğu için kendimi suçladığım günler bile oldu. Bu gerçeği öğrenmeme rağmen eşimden ayrılmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Eşim de benim bu zayıflığımı, bu zaafımı en iyi şekilde kullandı. Bana pek çok yalan söyledi ve ben hepsine inandım. İnanmamak gibi bir alternatifim yoktu ki. Ondan kopacak cesaretim yoktu çünkü.

Aylar sonra bir gün bir AVM’de boş boş dolaşırken sizin kitabınız çarptı gözüme. *Kral Kaybederse...* Beni adeta mıknaş gibi çekti. Hemen kitabı aldım, koşarak eve geldim.

İlk sayfaları okurken sıkıldım kitaptan, ne bu böyle dedim, bir erkeğin saçma sapan çapkınlık hikâyelerini mi okuyacağım? Ben zaten yeteri kadar yaşadım bunları diyerek fırlatıp attım kitabı. Kitap attığım yerde günlerce kaldı, bir türlü onu oradan kaldıramadım.

Bir yandan da eşim evde, o kadınla bütün ilişkisini kestiğini söylüyor ve güya evliliğimizi yeniden yoluna koymaya uğraşıyordu. Derken bir gün bir arkadaşım aradı. Biraz ondan bundan konuştuk, sıra benim Şeref’le ilişkiye geldi. Yakın arkadaşım olduğu için yaşadığımız her şeyi biliyordu. Bana bir şey söylemek istiyor ama bir yandan da beni üzmemekten çekiniyordu. Bunu hemen anladım. Sonra öğrendim ki, eşim bitti dediği ilişkiyi meğer hiç kesmemiş. Telefonu kapatmadan önce “*Kral Kaybederse* diye bir kitap var. Hemen al ve oku, sana iyi gelecek” dedi arkadaşım. *Kral Kaybederse*, yani benim beğenmeyip bir kenara fırlattığım kitap.

Odama girdim, kapıyı kapattım, okuma ışığımı açıp kaldığım yerden okumaya başladım. Sabah gün doğarken kitap bitmişti ve ben ağlıyordum. Bir süre Kenan’a ağladım, bu doğru ama sonra asıl kendime, kendi halime, düştüğüm durumlara ağladım.

Sevgili Gülseren Hocam,

Siz beni nasıl bir kuyudan çıkardınız, nasıl bir karanlığı aydınlattınız bir bilseniz. Şimdi aradan tam dört ay geçti. Evi hemen terk edip bambaşka bir düzen kurdum kendime. Eşim ayrılmamak için çok direndi. Hatta dün akşam benimle son kez yemek yemek istedi ve ben bu daveti kabul ettim. Özenle giyindim kuşandım, başım dik, gittim yanına. Yemek boyunca o anlattı ben dinledim. Kaç kere özür diledi, af diledi, bir daha böyle şeyler yapmayacağına, beni hiç aldatmayacağına dair yeminler etti, hatırlamıyorum. Hep hafifçe gülümseyerek dinledim onu. Hatta teselli bile ettim. Beni merak etmemesini, kendimi gayet iyi hissettiğimi, ona da hayatta bol şanslar ve başarılar dilediğimi söyleyerek ayrıldım yanından.

İşte bugün de size bu mesajı yazıyorum.

Siz içimi çok acıtsanız da çok güçlendirdiniz beni hocam. Gerçekleri gözümün içine soktunuz. Eşimi kaybetmekten neden bu kadar çok korktuğumu, geçmişin karanlık gölgelerinde arayıp buldurdunuz.

Şimdi artık eşime de kızmıyorum. Meğer özgür olabilmek, kendini tanıyabilmek ve önce ben diyebilmek ne güzelmiş. Böyle olunca hayat ve yaşamak da çok güzelmiş.

Size minnettarım...

İyi olun, sağlıklı olun, kahvenizi keyifle için ama yazmaktan sakın vazgeçmeyin. Kendini anlayabilmek, tanıyabilmek meğer ne kadar önemliymiş. Ben iyi bir üniversite bitirmiş, ciddi bir mesleği olan bir kadın olmama rağmen bu durumlara düştüysem, bu şansını bulamayanlar ne yapsın?

İnsan kitaplarınızı okudukça sizi de tanıyor ve anlıyor. Siz sanırım başkalarını mutlu ettikçe mutlu olabilen birisiniz. Başka türlü ne bu insanlara böyle bakar ne de bu kitapları böyle yazabilirdiniz.

Yazın ki hem biz mutlu olalım, size ne kadar mutlu olduğumuzu yazdıkça biz de sizi mutlu edelim.

En içten saygı ve sevgilerimle...

Nahide

Kadınların, sadece kendilerini seven Krallara değil, sevgiyi, paylaşmayı, üretmeyi, çoğaltmayı, onlara sevildiklerini, birey olarak değerli olduklarını anlatan Şövalyelere ihtiyaçları var. Bu kitap bu bilince giden yolu açıtsa ne mutlu bana.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Genç adam telefonu aceleyle kapatıp yüzünü buruşturarak kalktı masadan. Eliyle, "Allah kahretsin!" der gibi bir hareket yaptıktan sonra birlikte iskambil oynadıkları arkadaşlarının biraz hayret ama daha çok da kızgınlık dolu bakışlarını görmemek için başını arkaya doğru çevirip kükrer gibi bir sesle kulübün garsonuna seslendi.

"Hüseyin, pardösümü ver, çıkıyorum!"

Arkadaşları ellerindeki kâğıtları ne yapacaklarını bilemeden öylece kalakaldılar. Kumar dediğin, böyle yarıda bırakılıp kalkılmaz ki... Her şeyin bir adabı var. Adama, "Aldı da kaçtı" derler sonra. Erkek dediğin karı sözüyle arkadaşlarını satar mı? Bir değil, iki değil, bu kaçını oluyor? Buna rağmen yine de kâğıt ona geliyor. Bir de "Aşkta kazanan, kumarda kaybeder" derler. Hepsi yalan. Bu herif hem aşkta kazanıyor hem de kumarda.

İçlerinden en iriyarı olanı kâğıtları masaya sertçe fırlattıktan sonra, sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Ceketini yakalarından tutup arkaya doğru attıktan sonra başını sağa sola çevirerek, içinden "la havle" çeker gibi şöyle bir dolaştı ortalıkta. Canı çok sıkılmıştı. O gidince hem kare bozuluyordu hem de paraların çoğu onun önünde olduğu için oyunun keyfi kalmıyordu. Bir iki kere yüksek sesle genzini temizledikten sonra Kenan'a doğru dönüp söylenmeye başladı.

"Bu kaçını, birader! Bir daha seninle masaya oturursam ne olayım. Bu kadından kurtulamadın gitti. Kadın da kadın olsa bari! Sana kaç kere söyledik, vazgeç şundan diye. Böyle giderse başın iyice belaya girecek. Görmüyor musun, adeta esir aldı seni. Evdeki

karından çekmedin bu sürtükten çektiğini. Hem böyle ilişkiler bu kadar uzatılmaz, bir yerde kesilip atılır. Duyan da hayatında hiç kadın görmedin sanacak.”

“Bırak Allah aşkına Semih, zaten canım sıkkın, bir de böyle uluorta konuşup benim canımı iyice sıkma.”

“Sıkması var mı birader, şuraya oturalı telefonu susmadı! Ne istiyor bu kadın, anlamadım ki! Madem bu kadar kıymetli, madem bu kadar korkuyorsun ondan, bizimle bir daha masaya oturma. Çocuk oyuncağı değil ki bu! Şurada oturduk, bir yandan kafa çekiyor, bir yandan küçük küçük oynuyoruz. Bizim de tadımızı kaçırıyorsun. Artık pek genç de sayılmayız. Hepimiz yedik bu haltları ama tadında bıraktık. Tezgâhından geçmeyen kadın kalmadı maşallah ama hâlâ bıkmadın, usanmadın bu işlerden.”

Semih doğru söylüyordu. Yine rezil olmuştu arkadaşlarına. Bu akşam kulübe keşke hiç gitmeseydi. Ama işten çıkıp dosdoğru eve gidecek adam değildi o. Üstelik böyle düzenli bir hayata alışkın da değildi. Akşamüstü işten çıkınca yıllardır hep bu kulüpte toplanır, yer içer, kadından kızdan, arada bir memleket meselelerinden, işten güçten konuşur, sonra da masaya oturup küçük çaplı kumar oynarlardı. Eve gitmeleri gece yarısını bulur, arada bir içlerinden biri veya birkaçı hanımlarını atlatamadıkları için gelemezlerdi. Kenan kulübün müdavimlerindendi. Ne yapar eder iş çıkışı burada bir tek atmadan eve gitmezdi. Ama bu kadın son günlerde iyice azıtmıştı. Gerçi eve gidince ona krallar gibi bakıyor, bir dediğini iki etmiyor, tam bir geyşa gibi her türlü hizmetini yapıyordu ama son günlerde akşamları eve geç gelmesine ısrarla karşı çıkıyor, her seferinde onu erken getirmenin bir yolunu buluyordu. Bugün de, “Doğum günümü unuttun mu yoksa?” deyince, Kenan’ın aceleyle masadan kalkmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Nasıl da unutmuştu Fadi’nin doğum gününü?

Şu kadınları hem çok seviyor hem de bitmez tükenmez kaprislerine bir türlü tahammül edemiyordu. Yok doğum günü, yok tanışma günü, yok yılbaşı, o da olmadı bayram derken törenler hiç bitmiyordu. Gerçi diğer erkekler gibi böyle şeylere o pek pabuç bırakmaz, çoğunda bir yolunu bulur ve atlatırdı ama bu sıralar

aralarında bir türlü başa çıkamadığı bir gerginlik sürüp gidiyordu. Doğum gününde bari yanında olsa iyi olurdu.

“Tamam, tamam, ne dersiniz haklısınız ama Fadi’nin bugün doğum günüymüş. Unuttum işte. Aslında buraya hiç gelmemeliydim bugün ama kafam karışık. İş güç derken unutmuşum birader.”

Masada oturanlar bir yandan kıs kıs gülüyor, bir yandan da homurdanıyorlardı. Sen hem kendine metres tut hem de kadının doğum gününü bile unut! Bu kadarı da nerede görülmüş?

“Yine de marifetli adamsın. Büyü mü yapıyorsun bu kadınlara? Hele karını nasıl idare ettiğini anlamak mümkün değil. Bunca yıldır hiç mi bir şeyin farkına varmıyor bu kadın? Allah bilir geceleri de eve gitmiyorsundur.”

“Bırakın Allah aşkına benimle uğraşmayı, siz işinize bakın. Alın bu markaları da aranızda paylaşın. Para mara istemiyorum.”

Kenan markaları masanın ortasına doğru itti, garsonun getirdiği şık, bej pardösüyü giyip siyah deri çantasını da eline aldıktan sonra hızla çıktı odadan. Kulübün büyükçe VIP odasında ağır-lanıyorlardı. Her biri ya devlet dairesinde bürokrat ya da büyük işadamıydı. Yıllardır hiç ayrılmamışlardı. İyi çalışıyor, iyi kazanıyorlardı. Bu kadar çalıştıktan sonra biraz da keyif yapmak onların da hakkıydı. Hem artık pek genç de sayılmazlardı, kırklı yaşların sonuna gelmişlerdi. Çoluk çocuk büyümüş, her biri üniversite öğrencisi olmuştu. Hiçbirinin karısı çalışmıyordu. Gerçi onlar da üniversite mezunuydu ama hem kocaları iyi para kazanıyordu hem de çoluk çocuk telaşı hep annelere kalmıştı. Bu devirde çok para kazanmak kolay değildi. Ya Kenan gibi dağ bayır gezecektin ya da gece yarısına kadar devlete hizmet edecektin. Küçük memur, saati dolunca çıkar ama büyük bürokratlar için saat kavramı yoktur. Gün olur gece yarısına kadar toplantılar devam ederdi.

Bu kulüp onlar için bir sığınak haline gelmişti. Ayrı bir odada oturup kalktıkları için başka kimse onları görmüyor, böylece gazetelere haber olmaktan kurtuluyor, geç saatlere kadar gönüllerince yiyip içiyor, erkek erkeğe sohbet ediyor, sonra da kıran kırana yanık oynuyorlardı. Zamanında kimi bakanlık, kimi müsteşarlık,

kimi de daire başkanlığı yapmıştı. Gerçi şu anda aralarında bakan olan yoktu ama hâlâ çok üst düzey mevkilerdeydiler. İçlerine asla yeni birini almazlar, onlara hizmet eden garsonların bile değişmesine izin vermezlerdi. Onlar da bu hizmetin bedelini fazlasıyla öder, her gün garsonlara yüklüce bahşişler bırakır, devlet dairesindeki işlerinde her birine yardımcı olurlardı.

Kenan da önceleri devlette çalışıyordu. Orada kalsa şimdiye kadar çoktan o da bir şeyler olurdu ama o hırslıydı, parayı seviyordu. Bir an önce para kazanmak istemiş ve yıllar önce ayrılmıştı devletten. İnşaat mühendisliği okumuş, hem kendine bir şirket kurmuş, eski ilişkilerini de kullanarak devletten ufak ufak iş almayı başlamıştı. Zamanla şirket büyümüş, yanında çalışanların sayısı günbegün artmış ve sonunda koca bir inşaat firmasının sahibi olmuştu. Bugünlere gelmek hiç de kolay olmamış, Türkiye'nin çeşitli illerinde şantiyeler kurulmuş ve özellikle gençliğinde eve barka gelememiş, bol bol seyahat etmesi gerekmişti. Onun bu seyahatlerden bir şikâyeti yoktu aslında. Zaten düzenli bir ev hayatını hiç sevmez, hep macera arar, özellikle kadınların başrol oynadığı maceralara bayılırdı.

Bu iş seyahatleri sayesinde kimseye hesap vermeden istediği gibi yaşayabiliyor, kadınlar hayatından hiç eksik olmuyordu. Bir kadınla ömrünü geçirecek biri değildi o, zaten kadınlar kendiliğinden düşüveriyorlardı kucağına. Haksız da sayılmazlardı hani. Onun kadar yakışıklı artist bile yoktu bu ülkede. Allah yaratırken çok özel davranmıştı ona. Uzun boyu, atletik vücudu, yeşil gözleri, son derece düzgün burnu yetmezmiş gibi sesi bile çok etkileyiciydi. O da bunu bildiğinden, kadınların dikkatini çekebilme için hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Çocukluğunda bile diğerlerinden farklı bir ışıltısı vardı. Yaşlılarından her zaman daha iriyarı, daha gösterişli ve parlak bir çocuktur. Hele annesi ona adeta tapar, koca adam olduğunda bile onu, "Benim güzel oğlum, benim yakışıklı oğlum, bütün kadınlar kurban olsun sana" diye severdi hep. Özel olmak, ayrıcalıklı olmak kaderinde vardı sanki. Madem o böylesine özel, herkesten farklı,

daha doğrusu üstün biriydi, tabii ki çevresindeki insanlar da ona her zaman saygıyla, sevgiyle yaklaşacaklardı.

Merdivenlerden sekerek inerken canı sikkındı aslında. Böyle özel günleri oldum olası sevmezdi. Üstelik hediye filan da almamıştı. Şimdi hem bugünü unuttuğu hem de hediye almadığı için bir sürü bahane bulması gerekecekti. Dışarı çıkmadan önce karısını arasa iyi olacaktı. Aceleyle bastı tuşlara. İki kere çaldıktan sonra açıldı telefon.

“Ne haber Handan, nasılsın?”

“Merhaba Kenan, iyiyim. Sen nasılsın? Geldin mi?”

“İyiyim, iyiyim. Geldim ama...”

“Bu saatte aradığına göre, yine mi gelmeyeceksin eve?”

“Sorma... Çok da yorgunum biliyorsun. Daha şimdi geldim yoldan. Arkadaşlara merhaba deyip çıkıyordum ki, Samsun’daki şantiyeden aradılar. Önemli bir sorun çıkmış.”

“Ne sorunu?”

“Şimdi sana uzun uzun anlatamam. Bir kaza olmuş galiba. Bir an önce gitmem gerekiyor.”

“Bari eve uğra, bir duş al, çamaşırlarını filan...”

“Yok, yok... Bunlara vaktim yok. Ben seni yine ararım. Sen keyfine bak. Beni merak etme.”

“Ama böyle de olmuyor ki... Her neyse, tamam. Sonra görüşürüz.”

Her seferinde evi arayıp bir bahane uydurmak zoruna gidiyordu. Pardösüsünün eteklerini savurarak hızla çıktı kulüpten. Hep başı dik, omuzlar geride, gözleri etrafı tarayarak, biraz da salınarak yürürdü. Şoförü İsmail her zamanki gibi kapıda bekliyordu onu. Hemen koşup elindeki çantayı kaptı ve saygıyla eğilerek lacivert Mercedes’in kapısını açtı. Kenan arabaya biner binmez ilk iş İsmail’e bir çiçekçinin önünde durmasını söyledi: “Şöyle güzel bir buket çiçek yaptır, fiyakalı olsun.”

Bir yandan da akli Handan’da kalmıştı. İyi kadını Handan. Ona karşı hep saygılı olmuş, bir gözünü hep kapatmış, birçok şeyi görmezden gelmişti. Zaten bu ilişkinin yürümesi başka türlü mümkün değildi ve artık o da biliyordu bunu.

Yıllar önce bir kıskançlık krizi nedeniyle boşanmışlardı. Aslında kadın haklıydı. Bu sefer en yakın arkadaşıyla aldatmıştı onu ama bütün suç Kenan'da değildi ki, kadın kendiliğinden kucağına düşüvermiş, o da bu güzelliğe teslim olmuştu, hepsi bu! Kadın ona yanaşmasa, böyle bir şey olamazdı. Zaten o ara başka kadınlar vardı hayatında. Güzel olmasına güzeldi Özlem ama bütün güzellerin peşine düşmeye ömrü yetmezdi ki. O ara boş olsa, hadi neyse...

Özlem, Handan'ın yakın arkadaşı olması nedeniyle sık sık evlerine girip çıkıyor, Kenan akşamları eve ne zaman gelse Özlem'i evde buluyordu. Rakı masalarında şen kahkahalar atan, her yanından şehvet fişkırان bu kadını Kenan gibi bir adam nasıl reddedeceğini bilememiş, kısa süre sonra aynı yatağa girivermişlerdi. İyi bir mesleği vardı Özlem'in ve iyi para kazanıyordu. Üstelik güzeldi de. Bunca adam dururken kadın ısrarla Kenan'ın peşine düşmüş ve sonunda muradına ermiş, onu baştan çıkarmayı becermişti. Bekardı, istese kendine kırk koca bulacak kadar da güzel ve çekiciydi ama o ısrarla başkalarını değil, Kenan'ı istiyordu. Bütün bunları bilmek Kenan'ın da gururunu okşuyor, böyle bir kadın tarafından bu kadar sevilme ve önemsenme hoşuna gidiyordu.

Hızlı bir aşk başlamıştı aralarında. İkisinin de gözü dünyayı görmüyordu. Zaten Handan'a da bu yüzden yakalanmışlardı ya! Daha dikkatli olabilseler, belki de Handan'ın ruhu duymayacaktı. Gerçi bu ilişkinin gözlerden uzak yaşanmasını isteyen tek kişi kendisiydi. Özlem'in hiç böyle bir derdi yoktu. Tam tersine bu işin bir an önce su yüzüne çıkmasını istiyordu, çünkü Kenan'a âşık olmuştu. Artık tek amacı onunla evlenmek ve bu birlikteliği sonsuza kadar sürdürmektir. Gerçi Handan onun çok yakın arkadaşıydı, böyle bir şeyi kendine yakıştıramıyordu ama aşk başka türlü bir şeydi. Ayıp, günah dinlemiyordu. Hatta kendine bu yüzden kıyamıyordu bile. Kenan'a öylesine tutulmuştu ki, dünya bir yana, Kenan bir yanaydı onun için.

Handan çok ağlamış, çok üzölmüştü o zamanlar. Aldatılmak kadar, en yakın arkadaşının ihaneti de çok ağır gelmişti ona. Kocasını sonunda itiraf etmiş, olayları doğrulamış ama bir özür bile dilememişti. Kenan onun hayattaki tek aşkıydı, onu unutamayacağını

biliyordu ama gururunu daha fazla ayaklar altına alamazdı. Öfke ve kırılmışlıkla bir celsede boşandı ama kısa süre sonra kocasının Özlem'le evlendiğini duyunca, sanki dünya başına yıkıldı. O ara sık sık intihar etmeyi düşünüyordu, çünkü Kenan'sız bir dünya çok boş geliyordu ona. Günler bir türlü geçmiyor, karanlık ve yalnız geçen uykusuz gecelerde boğulacak gibi oluyordu.

Kenan'dan çok Özlem'e, bazen de kendine kızılıyordu. O kadını ne diye evine sokmuş, kocasını hem de kendi gözlerinin önünde baştan çıkarmasına izin vermişti? Yıllarca birlikte olduğu arkadaşını hiç mi tanımamıştı? Onun baştan beri amacının ne olduğunu nasıl da anlamamıştı? Ne aptal bir kadındı! Göz göre göre kocayı kaçırmıştı elinden. Hem üniversite yıllarından beri bazı şeyleri bilmiyor muydu? Bütün kadınların Kenan'a nasıl baktıklarını, nasıl ağzının içine düştüklerini görmüyor muydu?

Kendisi de güzel bir kızdı, her zaman beğenilmiş, onunla evlenmek isteyen pek çok erkek çıkmıştı karşısına ama Kenan başkaydı. O, hiçbirine benzemiyordu. Kadınların onu çok beğendiğini o zamanlar da biliyordu. Kocasını da az değildi hani! Bu tür talepleri pek geri çevirmezdi ama o ne de olsa erkekti. Onlarla biraz düşer kalkar, sonunda yine evine, karısına dönerdi. Bunları bilerek evlenmemiş miydi Kenan'la? Şimdi ne diye bu kadar kızmış, işi bu seviyeye getirmiş ve onu en yakın arkadaşına kaptırmıştı? Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu!

Zor bir erkekti Kenan. Zor ama benzersiz. Bu kadar sevmese, asla onunla yaşamaya katlanamazdı. Her şeyi karısından bekler, eve bir ekmek bile almazdı. Sadece eviyle değil, karısıyla da yeterince ilgilenmezdi. Hep akli başka yerlerde, hayalet gibi dolaşır, evden kaçmanın her zaman bir yolunu bulurdu. Beş yıl evli kalmışlar ama çocukları olmamıştı. Çocukları olsa ikisi de böyle yapamaz, evliliği mecburen sürdürürlerdi. Yanlış yapmıştı Handan.

Bir şeyleri bahane edip kocasını aramalı, onunla yeniden ilişki kurmanın bir yolunu bulmalıydı. Bu hayat Kenan'sız çekilmiyordu. Nitekim sonunda öyle yapmış ve Kenan da bu aramalara memnuniyetle cevap vermeye başlamıştı. İlk buluştuklarında ikisi de çok garip hissetmişti kendini. Kenan şimdi de Handan'la gizli

gizli bulaşarak Özlem'i aldatıyordu. Eskisinden daha heyecanlı bir ilişki başlamıştı aralarında. Sanki yılların özlemini giderir gibi ikisi de birbiri için adeta yanıp tutuşuyordu.

Aslında Handan çok iyi bir ailenin kızıydı ve özenle yetiştirilmişti. Önce kolejde okumuş, sonra da mimar olmuştu ama Kenan'la evlenince çalışmayı bırakmış, tek işi kocasına daha iyi hizmet etmek olmuştu. Kenan'ı tanıyana kadar hiçbir erkekle flört etmemiş, ailesinden gizli bir şeyler yapmamıştı ama Kenan'ı daha uzaktan gördüğü anda içinde ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetmiş, üniversitenin bahçesinde artık hep gözleri onu arar olmuştu. Hem çok yakışıklı hem de çok havalıydı. Diğer erkekler kızların peşinde koşarken, o tam tersi, sanki kızlardan başını alamıyordu. Hem ciddi hem de romantik bir erkeğe benziyordu. Aşk denen şey, olsa olsa böyle biriyle yaşanabilirdi. Bir süre ona pek yaklaşmamıştı, çünkü Kenan bir türlü kızlardan nefes alamıyor, her zaman çevresinde birbirinden güzel kızlar oluyordu.

Evlenmeleri için aradan uzun yıllar geçmesi gerekmişti. O ısrarla Kenan'ın yanından ayrılmamış ve kendini fark edeceği günü dört gözle beklemişti. Diğer kızlar gibi ona fazla yaklaşmayan ama yanından da bir türlü ayrılmayan bu çok güzel ve bir o kadar da hanımefendi kız sonunda savaşı kazanmış, Kenan'la evlenen o olmuştu. Ciddi bir zaferdı bu aslında. Sanki onlarca yırtıcı hayvanın arasına girip elde etmişti onu. Bununla ne kadar övünse azdı. O yüzden kocasının yanında hep başı dik gezmış, böyle bir adamla evli olmanın ne kadar ayrıcalıklı bir durum olduğunu hiç unutmamıştı. Hemcinslerinin onun yerinde olmayı ne kadar istediklerini biliyor, bunun keyfini sonuna kadar çıkarmaya uğraşıyordu.

Bütün bunları bile bile onu elinden kaçırmak affedilir gibi değildi doğrusu. Şimdi artık bulacağı hiçbir erkeğin Kenan'ın yerini tutmayacağını biliyor, için için kendini yiyip bitiriyordu. Herkes "Kenan'dan sonra şunun bulduğu adama bak" demez miydi? Üstelik Kenan, Özlem gibi, yani en az kendisi kadar güzel, itibarlı ve iyi bir mesleği ve parası olan bir kadınla evlenmişti. Ya bu dünyayı

AH KRAL AH!

Hem kendini bitirdin hem de kadınları...
Ama senin hikâyen pek çok kralı tahtından indirdi.
Meğer senin gibi ne çok kral varmış bu ülkede!
Ve ne çok kadın bu krallara hayatını vermiş.

Kral o kadar yakışıklı, o kadar varlıklı, o kadar ulaşılmaz ki. Bir Yunan tanrısı gibi dolaşüyor kendisine hayran kadınların arasında. Handan, Fadi, Özlem ve diğerleri... Hepsi hayran, hepsi ölesiye tutkun Kral'a. O ışıltılı hayatın içinde, Kral'ın yanı başında, onun insanı sarhoş eden kokusunu içlerine çekerek yaşayabilmek için her şeyi yapmaya hazırlar. Oysa bilmiyorlar ki, Kral'ı kral yapan onların bu tutkusu...

Gülseren Budayıcıoğlu yüz binlerce okura ulaşmış bu kült eserinde, kralların şatafatında kaybolmaya yüz tutmuş kadınların tutkuyla yaşanan çilesini anlatıyor. Kral kaybederse, kadınlar kazanır mı acaba?

Hoş geldin yerli "Yalom",

Bu kitap, dinamik psikoterapiler alanında deneyimli, birikimli ve özgün yaklaşımları olan Ankaralı bir ruh hekiminin kaleminden çıkan tam bir edebiyat yapıtı. Böyle bir kitabı Türkiye'de sayıları binleri aşan ruh sağlığı profesyonelleri içinde bir tek Gülseren Budayıcıoğlu yazabilirdi zaten.

Bu başarının sırrını her zaman merak etmişimdir.

Ellerin dert görmesin sevgili meslektaşım.

Türkçeye böyle dolu dolu, sıcak, doğal, anlamlı bir edebiyat yapıtı kazandırdığın için
AŞK OLSUN SANA...

PROF. DR. CENGİZ GÜLEÇ

